

Ξεκίνησαν την Παρασκευή 26-10-2012 και ολοκληρώνονται το Σάββατο οι εκδηλώσεις εορτασμού της επετείου της 28^{ης} Οκτωβρίου, που διοργανώνει η Περιφερειακή Ενότητα Τρικάλων.

Το πρωί στο Μνημείο των Ηρώων πραγματοποιήθηκε προσκύνημα μαθητών και μαθητριών Σχολείων Α/θμιας και Β/θμιας Εκπαίδευσης Τρικάλων, ενώ στεφάνια μεταξύ άλλων κατέθεσε ο Περιφερειακός Σύμβουλος Τρικάλων κ. Χρήστος Γακόπουλος, μαθητές της Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, σπουδαστές του ΤΕΦΑΑ, το τοπικό τμήμα του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού, η Επαγγελματική Σχολή Βοηθών Νοσηλευτών του Υπουργείου Υγείας, το Σώμα Ελληνικού Οδηγισμού και το Σώμα Ελλήνων Προσκόπων.

Ακολούθησε ομιλία στο κτίριο της Περιφερειακής Ενότητας Τρικάλων από την κ. **Φρειδερίκη Ιωάννου**, δασκάλα του 28ου

Δημοτικού Σχολείου Τρικάλων, σε όλους τους υπαλλήλους της Περιφερειακής Ενότητας Τρικάλων, παρουσία του Αντιπεριφερειάρχη κ.

Μιχαλάκη

, του θεματικού Αντιπεριφερειάρχη Υγείας κ.

. Τσίγκα

και των περιφερειακών συμβούλων κ.κ

. Μπάρδα

και

Αργυροπούλου.

Οι εκδηλώσεις για την εθνική μας επέτειο της 28^{ης} Οκτωβρίου, ολοκληρώνονται το Σάββατο 28 Οκτωβρίου με την μαθητική και στρατιωτική παρέλαση.

Η Ομιλία

72 χρόνια έχουν περάσει από τη φθινοπωρινή εκείνη αυγή που την ησυχία της τάραξαν οι καμπάνες και οι σειρήνες για να αναγγείλουν στον ελληνικό λαό ότι μια αυτοκρατορία πάνοπλη ζητούσε την απαλλοτρίωση της ελευθερίας μας και την υποταγή της πατρίδας μας.

Η απάντηση ήταν λιτή και αγέρωχη. Μια μονάχα λέξη ΟΧΙ. Και ήταν το ΟΧΙ αυτό η μυριόστομη και η ομόφωνη απάντηση όλων των Ελλήνων.

Συνέβηκε το γεγονός αυτό σε μια κρίσιμη για ολόκληρη την ανθρωπότητα στιγμή. Ο ήλιος της ευρωπαϊκής ελευθερίας κόντευε να δύσει, αφού πολλά από τα ευρωπαϊκά κράτη είχαν σαρωθεί από τη φασιστική μπότα.

Παρά τη δυσάρεστη, όμως, διεθνή αυτή κατάσταση η Ελλάδα στάθηκε απροσκύνητη και άφοβη μπροστά στα εκατό σαράντα εκατομμύρια των Ιταλών και των Γερμανών.

Η αθάνατη μέσα στο διάβα των αιώνων απάντησή της κατάπληξε την τρομαγμένη Ευρώπη και έδειξε την ιστορική συνέχεια και συνέπεια του έθνους μας. Επιβεβαίωσε, για μια ακόμα φορά, πως η Ελλάδα ξεπερνώντας τη φθοροποιό δύναμη του χρόνου, δε σβήνει, δεν τρομάζει, δε λυγίζει, δεν υποκύπτει στη βία και στη βαρβαρότητα.

Μέσα σε λίγες ώρες άρχισε ο τιτάνιος αγώνας των Ελλήνων εναντίον του φασισμού. Και δεν ήταν αυτοί οι πολεμιστές κάποιοι υπερφυσικοί ήρωες βγαλμένοι από παραμύθια αλλά οι δικοί μας άνθρωποι οι πατεράδες μας, οι παππούδες μας, αδέρφια, θείοι, γείτονες, νέα παιδιά με όνειρα για τη ζωή, από όλα τα μέρη της Ελλάδας. Έτσι και εμείς σήμερα εδώ με σεβασμό θα μνημονεύσουμε τους φαντάρους αλλά και τους επίστρατους της δικής μας περιφέρειας, που παρουσιάστηκαν στα Τρίκαλα στο 5^ο Σύνταγμα και από κει στην 1^η γραμμή του πολέμου.

Πρώτος νεκρός ο συντοπίτης μας, στρατιώτης Βασίλειος Τσιαβαλιάρης από την Πιαλεία. Και ακολούθησαν πολλοί, πάρα πολλοί. Στο ύψωμα 731 πολλοί Τρικαλινοί έμειναν για πάντα εκεί. Τα ονόματά τους γραμμένα στις καρδιές μας και στα ηρώα. Γιατί αυτοί οι απλοί άνθρωποι, χωρίς να επιδιώξουν έγραψαν την ιστορία αυτού του έπους με την δύναμη της ψυχής τους που μέχρι τότε δεν τη γνώριζαν ούτε οι ίδιοι και με το σώμα τους που όσο κι αν αδυνάτιζε με τις κακουχίες τόσο πιο δυνατό και ανθεκτικό γινόταν την κρίσιμη ώρα της μάχης που ταυτόχρονα ήταν και μάχη ζωής. Αυτοί που δεν γύρισαν ποτέ, αλλά και αυτοί που γύρισαν μισοί – άλλοι χωρίς πόδια, χέρια, μάτια – και κείνοι που γύρισαν φορτωμένοι εφιαλτικές εικόνες πολέμου, είναι οι ήρωες αυτής της ιστορίας, οι πραγματικοί ήρωες.

Εκπληκτός ο κόσμος όλος παρακολουθεί με κομμένη την ανάσα την εξέλιξη των γεγονότων. Ο μέχρι τότε θεωρούμενος ανίκητος στρατός του Άξονα συντρίβεται στα Ηπειρωτικά βουνά από μια χούφτα απλές ελληνικές ψυχές. Και χαρακτηρίστηκε η ελληνική αυτή νίκη, σαν νίκη όλης της Ευρώπης, σαν νίκη του πολιτισμού, σαν νίκη της ελευθερίας. Η νίκη αυτή άλλαξε το ρεύμα της ιστορίας του δεύτερου παγκόσμιου πολέμου. Όλοι γνωρίζουμε ότι μετά την ιταλική αποτυχία ο Χίτλερ αναγκάστηκε σε κάθοδο προς την Ελλάδα (6 Απριλίου 1941) καθυστερώντας έτσι ενάμιση μήνα το σχέδιο «Βαρβαρόσσα» κατά της Ρωσίας.

Η ελληνική αντίσταση παίρνει έτσι παγκόσμια διάσταση. Ο ίδιος ο Τσώρτσιλ αναγνωρίζοντας την προσφορά αυτή της Ελλάδας ομολόγησε: « Αν δεν υπήρχε η ανδρεία και η γενναιοψυχία των Ελλήνων, δεν γνωρίζουμε ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα του Δευτέρου παγκοσμίου πολέμου». Πλέον θα λέμε: « Οι ήρωες πολεμούν σαν Έλληνες!». Από το ραδιοφωνικό σταθμό της Μόσχας στις 27-4-1942 ακούγεται: « Σαν Ρώσοι και σαν άνθρωποι θα ευγνωμονούμε τους Έλληνες για τη νίκη και τον αγώνα τους κατά του φασισμού.». Αλλά και ολόκληρος ο ξένος τύπος και το ραδιόφωνο ασχολούνται έντονα με την ελληνική αντίσταση. Καθημερινά υμνούν την Ελλάδα και εγκωμιάζουν τους Έλληνες.

Για να γίνει αυτό το θαύμα άφθονο θερμό και ανυπότακτο ελληνικό νεανικό αίμα έβαψε πορφυρές τις χιονοσκεπαστες βουνοκορφές των ηπειρωτικών βουνών. Χιλιάδες στήθηκαν ξύλινοι σταυροί, χιλιάδες πόδια έγιναν ξύλινα, χιλιάδες μάνες ντύθηκαν στα μαύρα και χιλιάδες παιδιά έμειναν ορφανά.

Αξίζει εδώ να σημειωθεί ότι ο πόλεμος του Σαραντα δεν έληξε στα αλβανικά βουνά. Συνεχίστηκε και στα μετόπισθεν με τη μορφή της Εθνικής μας Αντίστασης. Όλοι συντεταγμένοι σ ένα μυστικό αλλά κοινό χρέος την εκδίωξη των γερμανών κατακτητών.

Σημαντική παράλειψη μιλώντας για το έπος του 40 θα ήταν να μην αναφερθούμε ειδικά στην Ελληνίδα της γενιάς αυτής. Η Ελληνίδα μάνα , αδερφή , κόρη, δεν στέρησε καθόλου σε προσφορά, ηρωισμό και αυτοθυσία.

ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ επίσης θα ήταν κι αν δεν αναφερόμαστε στα ανατριχιαστικά απάνθρωπα βασανιστήρια και αντίποινα των γερμανών κατακτητών. Και δω με υπερηφάνεια θα πούμε πως η φασιστική Γερμανία του Χίτλερ κατέκτησε την Ελλάδα αλλά δεν υπόταξε ποτέ τους Έλληνες.

28^η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Η μνήμη τούτη αφιερωμένη σε όλους εκείνους τους επώνυμους και ανώνυμους που έδωσαν τη ζωή τους. Σε όλους εκείνους τους απλούς –τους δικούς μας – ανθρώπους που στο κάλεσμα της πατρίδας πήγαν και πολέμησαν, που πόνεσαν, που κρύωσαν, που πείνασαν, που νοστάλησαν τη ζεστασιά του σπιτιού τους τότε που κούρνιαζαν για να ξεφυτίσουν στην παγωνιά του χιονιού, που έκλαψαν, που δέιλιασαν, που φώναζαν «γιατί;;» θάβοντας

τους φίλους τους στο χιόνι, που γέλασαν, που ΑΝΤΙΣΤΑΘΗΚΑΝ, που ΝΙΚΗΣΑΝ μόνοι αυτοί στον μεγάλο κόσμο τον επίδοξο τρελό εχθρό.

Αθάνατη γενιά του Σαράντα, ανάπηροι του πολέμου, αγέρωχοι φαντάροι του αλβανικού έπους δεχτείτε σήμερα τον άπειρο σεβασμό και την υπερηφάνεια μας για ΣΑΣ, μαζί με ένα μεγάλο ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ από τα παιδιά σας, από τα παιδιά των παιδιών σας.